

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5CoE/94/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6409203419
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Chovanko
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6409203419.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v exekučnej veci oprávneného POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421 proti povinnému J. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX W. XXX, štátny občan Slovenskej republiky, zast. JUDr. Ľudmila Petrušová, advokátka, s.r.o., so sídlom A. Dubčeka 386/10, 965 01 Žiar nad Hronom, vedenej súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, PhD. so sídlom Exekútorského úradu Záhradnícka 60, 821 08 Bratislava pod sp. zn. EX 1480/09 o vymoženie pohľadávky vo výške 941,35 Eur s prísl., o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 5Er/317/2009-28 zo dňa 16. februára 2015 a o návrhoch oprávneného na prerušenie konania v senáte jednohlasne takto

rozhodol:

Návrhy oprávneného na prerušenie konania z a m i e t a .

Uznesenie Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 5Er/317/2009-28 zo dňa 16. februára 2015
p o t v r d z u j e .

odôvodnenie:

Napadnutým rozhodnutím vyhlásil okresný súd exekúciu za neprípustnú a túto zastavil a zároveň rozhodol, že o trovách exekúcie rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že exekučné konanie je vedené na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s. so sídlom v Bratislave sp. zn. SR 12756/08 zo dňa 11.12.2008. Podkladom pre vydanie rozhodcovského rozsudku bola Zmluva o úvere č. XXXXXXX, ktorú oprávnený a povinný uzavreli dňa 30.06.2008. Súčasťou uvedenej zmluvy sú všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré v bode 17 upravili rozhodcovskú doložku, podľa ktorej všetky spory, ktoré vzniknú medzi zmluvnými stranami budú riešené pred rozhodcovským súdom alebo pred všeobecným súdom, pričom právo výberu bolo dané žalujúcej strane.

Dňa 26.11.2014 bol okresnému súdu doručený návrh povinného na zastavenie exekúcie, z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky.

Oprávnený vo vyjadrení k návrhu na zastavenie exekúcie uviedol, že je nepochybné, že rozhodcovská doložka je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou doložkou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania, alebo súdneho konania. Už len z tohto pohľadu rozhodcovská doložka nevyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

Súd prvého stupňa vychádzal zo záveru, že zmluva o úvere uzavretá medzi oprávneným ako veriteľom a povinným ako dlžníkom, na základe ktorej oprávnený uplatnil na rozhodcovskom súde svoj nárok je spotrebiteľskou zmluvou, čo vyplýva z povahy zmluvných strán, predmetu podnikateľskej činnosti oprávneného a v konečnom dôsledku aj z obsahu zmluvy. Z uvedených dôvodov na daný právny vzťah aplikoval ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere upravujúce spotrebiteľské zmluvy.

Poukázal tiež na Smernicu Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, podľa ktorej nekalé podmienky upravené v čl. 6 bod 1 a čl. 3 bod 1 sú tie, ktoré neboli individuálne dohodnuté, ak napriek požiadavke dôvery spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy ku škode spotrebiteľa, medzi ktoré podľa Prílohy k nej, bod 1 písm. q) patrí aj podmienka, zmyslom alebo účinkom ktorej je neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne v rozhodcovskom konaní, ako aj na judikatúru Európskeho súdneho dvora, podľa ktorej vnútroštátny súd je povinný posudzovať nekalú povahu zmluvnej podmienky ex offa, a tým vyrovnávať nerovnováhu, ktorá existuje medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom (rozsudok z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C 244/98). Vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa musí hneď potom, ako sa oboznámi s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, preskúmať ex offa nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve uzavretej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je to tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný (rozhodnutie Súdneho dvora C-40/08 Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira).

Okresný súd konštatoval, že v posudzovanom právnom vzťahu rozhodcovský súd nielenže neskúmal neprijateľné zmluvné podmienky uvedené v predmetnej spotrebiteľskej zmluve, ale priznal oprávnenému aj plnenie v rozpore s dobrými mravmi, a to úrok z omeškania vo výške 0,25 % denne, čo predstavuje 91,25 % ročne. Dojednanie sankcie za neplnenie zmluvnej povinnosti v tejto výške je nielen v rozpore s príslušnými ustanoveniami vnútroštátneho a európskeho práva o ochrane spotrebiteľa, ale pre rozpor s dobrými mravmi je aj v príkrom rozpore so zásadou ekvity, ktorá je pre oblasť súkromného práva určujúcou. Tým došlo k prehlbeniu už aj tak faktického nerovného stavu medzi dodávateľom a spotrebiteľom, najmä s ohľadom na nezanedbateľné nebezpečenstvo, že spotrebiteľ o svojich právach nevie alebo má ťažkosti s ich uplatnením. Rozhodcovská doložka je súčasťou obsahu formulárovej zmluvy, ktorú oprávnený v rámci svojej podnikateľskej činnosti používa v prípadoch uzatvárania zmlúv rovnakého druhu a neurčitého počtu. Podľa názoru súdu je však dojednanie rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve neprijateľnou podmienkou, ktorá je zmysle § 53 ods. 5 OZ neplatná. Svoj názor súd opiera o to, že spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ale aj úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené dodávateľom bez toho, aby mohol podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah. Aj v predmetnom prípade povinný nemal možnosť podstatným spôsobom obsah predmetnej zmluvy ovplyvniť, nakoľko jej súčasťou sú aj všeobecné obchodné podmienky. Povaha zmluvy je adhézna, teda spotrebiteľ ju mohol prijať buď ako celok, resp. odmietnuť. Obsah rozhodcovskej doložky bol dodávateľom vopred pripravený. Len veľmi ťažko možno predpokladať, že si spotrebiteľ bol vedomý všetkých dôsledkov, ktoré so sebou dojednanie rozhodcovskej doložky nesie. Dojednanie rozhodcovskej doložky a následné konanie pred rozhodcovským súdom viedli vo svojich dôsledkoch k tomu, že spotrebiteľovi bola odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ustanovenia § 52 a nasl. OZ a tiež smernice 93/13/EHS. Na základe vyššie uvedených skutočností exekučný súd po preskúmaní podmienok exekučného konania zistil, že rozhodcovská doložka je neprijateľná, pretože nebola spotrebiteľom osobitne vyjednaná a núti spotrebiteľa v určitých prípadoch neodvolateľne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu. Neprijateľná rozhodcovská doložka sa prieči dobrým mravom a výkon práv a povinností z takejto doložky odporuje dobrým mravom. Preto boli splnené podmienky na zastavenie exekúcie podľa § 45 ods. 1 písm. c) a ods. 2 ZoRK.

Proti prvej výrokovej vete napadnutého uznesenia, ktorou okresný súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie oprávnený s odôvodnením, že okresný

súd svojim postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom; rozhodol nad rámec zverenej právomoci; nebol podaný návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný; nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie a rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvého stupňa vec nesprávne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Oprávnený mal za to, že súd pri vydaní rozhodnutia, ktorým exekúciu zastavil použil ustanovenie § 45 ZoRK, ktoré bolo s účinnosťou od 01.01.2015 zrušené. V tejto súvislosti oprávnený poukázal na Nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo dňa 04.05.2010 a sp. zn. I. ÚS 243/2007 zo dňa 19.06.2008. Oprávnený poukázal na Nález Ústavného Súdu slovenskej republiky č. k. ÚS 499/2012-47 zo dňa 10.07.2013, v ktorom Ústavný súd konštatoval, že bolo povinnosťou minimálne okresného súdu dať sťažovateľovi priestor, aby sa zoznámil s dôkazmi, ktoré okresný súd vykonal, a skutkovými zisteniami, ktoré z nich vyvodil, aby sa k nim vyjadril, prípadne aby navrhol iné dôkazy na vyvrátenie týchto skutkových zistení. Opačný výklad Najvyššieho súdu SR považoval Ústavný súd Slovenskej republiky v cit. Náleze za ústavne nekonformný, v dôsledku čoho vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil aj porušenie čl. 6 ods. 1 európskeho dohovoru o ľudských právach tým, že okresný, aj krajský súd vykonali určitý dôkaz bez toho, aby dali sťažovateľovi akúkoľvek možnosť sa k nemu vyjadriť. Poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-472/11 Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipa, Viktória Csipai zo dňa 21.02.2013. Namietal, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko exekučný súd mu neumožnil ako účastníkom konania viesť kontradiktórne konanie, v ktorom by mohol uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým a právnym otázkam nastolených exekučným súdom v súvislosti s neprijateľnosťou zmluvnej podmienky. Pokiaľ exekučný súd založil svoje rozhodnutie na aplikácii Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993, musela by byť táto aplikácia založená na správnej interpretácii uskutočnenej Súdnym dvorom Európskej únie. V tejto súvislosti oprávnený poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 140/2010. Oprávnený zdôraznil, že vyššie uvedené rozhodnutie Súdneho dvora EÚ ukazuje, že uplatňovanie Smernice 93/13/ES sa musí uskutočňovať prostredníctvom „spravodlivého“ konania, čo znamená dôsledné uplatňovanie zásady kontradiktórnosti v základnom konaní, ako aj v exekučnom konaní. V danom prípade podľa oprávneného nastalo činnosťou súdu ústavne neakceptovateľné porušenie práv, keď exekučný súd nezohľadnil pri aplikácii Smernice svoju povinnosť upozorniť účastníkov exekučného konania na neprijateľnú podmienku a dať im tak možnosť vyjadriť sa k nej a rovnako dať možnosť oprávnenému vyjadriť sa k prípadnému stanovisku povinného.

Oprávnený vyjadril tiež názor, že exekučný súd sa mal obrátiť na Súdny dvor EÚ vo veci výkladu čl. 3 ods. 1 Smernice 93/13/ES v tom zmysle, či rozhodcovská doložka, podľa ktorej musí spotrebiteľ riešiť spory s dodávateľom, ak tak navrhne dodávateľ, je podľa § 53 ods. 1 a ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka neprijateľnou podmienkou, a to s prihliadnutím na relevantnú judikatúru Spolkového súdneho dvora v Nemecku a Ústavného súdu Českej republiky. Oprávnený pritom poukázal na rozsudok Spolkového súdneho dvora z 13.01.2005, III ZR 265/03 a uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. ÚS 1281/12 z 11.10.2012, z ktorých je objektívne zrejmé, že nemecká a česká jurisprudencia samotné podriadenie sa rozhodcovskému konaniu na základe rozhodcovskej doložky (aj formulárového typu) nepovažuje za také, ktoré by spôsobovalo značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, nakoľko obe strany stoja pred rozhodcovským súdom v rovnakých pozíciách.

Ak už súd vydal súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie, nie je možné, aby v následných procesných fázach exekúcie posudzoval neplatnosť rozhodcovskej doložky a na takéto posúdenie viazal jej zastavenie. Zastavenie exekúcie z takéhoto dôvodu je nezákonné. Exekučný súd nemôže vylúčiť aplikáciu dotknutej podmienky, ak spotrebiteľ, potom čo je súdom upozornený, nemá zámer dovolávať sa takéhoto vylúčenia. Vnútroštátny súd musí informovať spotrebiteľa a požiadať ho o uplatnenie neprijateľnosti - ide totiž o všeobecné kritérium výkladu neprijateľnej podmienky určené Súdnym dvorom EÚ, ktoré je súčasťou koncepcie neprijateľných podmienok.

Ak by súd neakceptoval vyššie uvedenú interpretáciu oprávnený navrhol, aby súd konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ prerušil a Súdnemu dvoru Európskej únie predložil prejudiciálnu otázku v znení: „Má sa tvrdenie o tom, že sa od vnútroštátneho súdu nevyžaduje vylúčenie možnosti aplikovateľnosti novej neprijateľnej podmienky po tom, čo spotrebiteľ nedal najavo, že zamýšľa uplatniť jej neprijateľnosť, vykladať tak, že táto podmienka sa aplikuje len vtedy, ak spotrebiteľ výslovne odporoval jej neaplikácii alebo aj tak, že táto podmienka sa aplikuje aj

vtedy, ak spotrebiteľ neoznámil súdu, že zamýšľa uplatniť jej neprijateľnosť po tom, čo mu súd oznámil, že posúdil podmienku ako možne neprijateľnú?“

Oprávnený ďalej namietal, že okresný súd sa nesprávnou a ústavne nesúladnou interpretáciou § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“) postavil do pozície orgánu vykonávajúceho kompletne preskúmanie exekučného titulu. Mal za to, že exekučný súd nemá právomoc vykonávať úkony smerujúce k opätovnému komplexnému rozhodovaniu o veci s tým, že výsledkom takéhoto rozhodovania je úplná nemožnosť vykonať právo pre veriteľa. Oprávnený považoval za potrebné pripomenúť, že k takémuto revíznemu postupu došlo v situácii, keď už exekučný súd preskúmal súlad exekučného titulu so zákonom postupom podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku bez toho, aby zistil akýkoľvek nesúlad so zákonom. Exekučný súd je pritom v oblasti prieskumu rozhodnutia rozhodcovského súdu limitovaný ust. § 40 v spojení s ust. § 43 ZoRK, ktoré zároveň negatívnym spôsobom vymedzujú jeho právomoc. Exekučný súd nie je súdom v zmysle ust. § 40 a nasl. ZoRK, a teda nekoná o zrušení tuzemského rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo vo vzájomnej žalobe. Oprávnený konštatoval, že úspešný žalobca v rozhodcovskom konaní stráca vplyvom nahradenia opravného procesu indikovaného ust. § 40 a nasl. ZoRK revíznym procesom exekučného súdu všetky svoje justičné práva s právom na súdnu ochranu a právom na spravodlivý súdny proces. Extenzívna interpretácia ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku tak, ako ju v danej veci uskutočnil exekučný súd je v priamom rozpore s jeho ústavným právom na súdnu ochranu a právom na spravodlivý súdny proces, ako aj v rozpore so zásadou legality, princípom ochrany legitímneho očakávania a princípom právnej istoty.

S poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 212/06 zo dňa 28.06.2006 uviedol, že v prípade dvojakeho výkladu právneho predpisu je povinnosťou všeobecného súdu vykladať právny predpis spôsobom ústavne konformným. Ďalej uviedol, že zákon o rozhodcovskom konaní určuje lehotu, v ktorej účastníkovi konania umožňuje podať žalobu o zrušení rozhodcovského rozsudku. V prípade márneho uplynutia tejto lehoty je rozhodnutie rozhodcovského súdu právoplatné, pričom je týmto založená platnosť zásady správnosti rozhodnutia rozhodcovského súdu, a to vrátane účinkov, ktoré na jeho základe nastali. V tejto súvislosti poukázal na to, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu a exekučný súd musí s takýmto rozsudkom nakladať rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. Exekučný súd nie je oprávnený posudzovať vecnú správnosť rozsudku a nedisponuje právomocou rušiť, či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom. Ani v prípade pasívneho správania účastníka v konaní, v ktorom bol exekučný titul vydaný, nemôže naprávať prípadné chyby a nedostatky exekučného titulu.

Oprávnený žiadal v prípade, ak sa všeobecný súd nestotožní s jeho interpretáciou ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, aby postupom podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. prerušil konanie a podal Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na konanie o súlade ust. § 44 ods. 2, veta prvá a druhá Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1, veta prvá Ústavy Slovenskej republiky, pre rozpor s princípom právnej istoty a princípom ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok.

Okresný súd interpretoval a následne aplikoval ustanovenie § 45 ods. 2 ZoRK tak, ako keby toto ustanovenie upravovalo konanie bez návrhu vždy vtedy, keď súd zistí v rozhodcovskom rozsudku nedostatky špecifikované v ust. § 45 ods. 1 písm. b), c) ZoRK, s čím oprávnený nesúhlasil. Poukázal na skutočnosť, že ust. § 45 ZoRK bolo zákonom č. 336/214 z. z. zrušené a v čase vydania rozhodnutia neplatné.

Ďalej namietal, že okresný súd pri posudzovaní rozhodcovského rozsudku konal mimo rámec zverenej právomoci, čím porušil princíp legality, ako aj zásadu začatia konania na návrh, rovnosť účastníkov konania, právo na spravodlivý súdny proces a dvojinštančnosť súdneho konania. V tejto súvislosti poukázal na zákaz diskriminácie v zmysle čl. 12 ods. 2 Ústavy SR a článku č. 14 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Oprávnený mal v konaní pred exekučným súdom výrazne nevýhodné postavenie a bolo s ním zaobchádzané odlišne, aj keď výkon a ochrana jeho práva na spravodlivý súdny proces mala byť rovnaká. Z okolností daného prípadu nemožno vyšpecifikovať také skutočnosti, ktoré by mohli objektívne a rozumne ospravedlniť odlišné zaobchádzanie s oprávneným, a to ani v súvislosti s jeho postavením ako podnikateľského subjektu.

Poukázal tiež na potrebu ústavnej aplikácie právnych noriem a namietal aj to, že okresný súd v danom prípade rozhodol bez jeho vypočutia, keď ako účastník konania nebol oboznámený s tým, že okresný súd vedie konanie, v ktorom opätovne rozhoduje o jeho právach, nebol oboznámený s obsahom dôkazov, argumentov a tvrdení, nemal možnosť sa k týmto dôkazom, argumentom a tvrdeniam vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich argumentov a tvrdení. Súdne konanie neprebiehalo v súlade s právom na spravodlivý súdny proces a osobitne s dodržaním zásady „rovnosti zbraní“. Ďalej namietal, že exekučný súd vo vzťahu k meritu veci vylúčil akúkoľvek možnosť podania opravného prostriedku a úplným uskutočnením judičiálneho procesu v podmienkach exekučného konania tak porušil zásadu dvojinstančnosti súdneho konania, ktorej porušenie je v podmienkach právneho štátu neprípustné. Oprávnený tvrdil, že v danom prípade bolo na objasnenie veci potrebné nariadiť pojednávanie podľa ust. 58 ods. 2 Exekučného poriadku, ktoré súd prvého stupňa nevytýčil.

Na prieskum rozhodcovskej doložky slúži ust. § 40 ZoRK, ktoré povinný nevyužil, z čoho vyplýva, že rozhodcovská doložka je v súlade s právom.

Oprávnený nesúhlasil ani s právnym posúdením predmetnej zmluvy ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere z dôvodu, že poskytuje svojim klientom peňažné prostriedky na základe zmluvy o úvere v zmysle ust. § 497 Obchodného zákonníka, v ktorej nemusí byť ako podstatná náležitosť dohodnutá ani ročná percentuálna miera nákladov. Poukázal na to, že poskytuje klientom peňažné prostriedky síce dočasne, avšak nie formou odloženej platby, ale vo forme splátok, pričom klient má možnosť zvoliť si podmienky poskytovania úveru. Predmetom úverov poskytovaných spoločnosťou Pohotovosť s.r.o. sú peňažné prostriedky, teda nie tovar ani služby a preto zmluvy o úvere zo strany spoločnosti Pohotovosť, s.r.o. nemôžu obsahovať náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere upravené v § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch.

Pokiaľ ide o tvrdenie o neprimerane vysokých úrokoch z omeškania, oprávnený uviedol, že povinný podpísaním zmluvy o úvere vyjadril svoj súhlas so zmluvnými podmienkami, t.j. aj s úrokom z omeškania vo výške 0,25% za každý deň omeškania, dohodnutým v bode 6 Všeobecných podmienok poskytovania úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere. Podľa názoru oprávneného dohodnutá výška úroku z omeškania nie je neprimeraná a nie je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, keďže oprávnený poskytuje úvery z vlastných zdrojov, nevyžaduje zabezpečenie pri poskytovaní úveru a nesie tak obchodné riziko. Zdôraznil, že tento úrok má sankčný charakter a dlžníkovi sa účtuje len v prípade, ak poruší zmluvné podmienky. K poplatku za poskytnutie úveru a poplatku za zasielanie upomienok, ktoré sú súčasťou exekučného titulu uviedol, že v zmysle ust. § 499 Obchodného zákonníka si mohol dojednať odplatu, v jeho prípade poplatok pozostávajúci z 1/3 dohodnutého úroku a v 2/3 z nákladov na vypracovanie zmluvy o úvere. Z bodu 4 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru vyplýva povinnosť povinného uhradiť oprávnenému poplatok za každú zaslanú upomienku v prípade porušenia zmluvných podmienok ako paušálnu náhradu nákladov a administratívu s tým spojenú.

Záverom oprávnený opätovne uviedol, že skutočnosť, či exekučný titul bol vydaný v súlade s právnym poriadkom súd už raz posudzoval a rozhodol o nej. Súd nie je v exekučnom konaní oprávnený z úradnej povinnosti vysloviť neprípustnosť exekúcie začatej na základe rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu. Súd však exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil v zmysle § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku nie na návrh účastníka, ale z úradnej povinnosti, pričom takýto postup je v rozpore so zákonom.

Podľa jeho názoru v danom prípade nie sú dané dôvody na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú, pretože exekúcia bola začatá zákonným spôsobom, na základe vykonateľného a platného exekučného titulu, ktorý naďalej existuje a zotrúva platným, právoplatným a vykonateľným. Od vydania exekučného titulu, ani od vydania poverenia na výkon exekúcie nenastali žiadne nové právne ani skutkové okolnosti, ktoré by mali viesť k zmene postoja súdu. Z uvedených dôvodov považoval napadnuté rozhodnutie okresného súdu o vyhlásení exekúcie za neprípustnú za nezákonné a žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Povinný sa k odvolaniu nevyjadril.

Rozhodnutie okresného súdu bolo vydané vyšším súdnym úradníkom. Sudca nemienil odvolaniu oprávneného vyhovieť, preto ho podľa § 374 ods. 4, veta prvá a druhá O.s.p. predložil odvolaciemu súdu na rozhodnutie.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací vec prejednal podľa ustanovení § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že odvolanie oprávneného je dôvodné.

Odvolací súd z odvolania oprávneného zistil, že oprávnený navrhuje predmetné exekučné konanie prerušiť podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) pre nesúlad ust. § 44 ods. 2, veta prvá a druhá Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1, veta prvá Ústavy Slovenskej republiky a podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p..

Podľa § 109 ods. 1 písm. b) a c) O.s.p. súd konanie preruší, ak

b) rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska,

c) rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej ZFEÚ) Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať predbežný nález o otázkach, ktoré sa týkajú: a) výkladu zmlúv; b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Únie.

Ak sa takáto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom a tento súdny orgán usúdi, že rozhodnutie o nej je nevyhnutné pre vydanie jeho rozhodnutia, môže sa obrátiť na Súdny dvor Európskej únie, aby o nej rozhodol.

Ak sa takáto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je tento súdny orgán povinný obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie.

Súdny dvor v rozsudku zo dňa 6. októbra 1982 vo veci CILFIT, C-283/81 v bodoch 9 a 10 odôvodnenia uviedol, že článok 177 ZEHS (teraz článok 267 ZFEÚ) nepredstavuje ďalší opravný prostriedok pre účastníkov konania pred vnútroštátnym súdom. Nepostačuje teda tvrdenie niektorého z účastníkov konania, že zo sporu vyplýva otázka výkladu práva Spoločenstva na to, aby bol dotknutý súd povinný usúdiť, že ide o otázku položenú v zmysle článku 177. Naproti tomu prináleží vnútroštátnemu súdu obrátiť sa na Súdny dvor prípadne i bez návrhu.

V druhom rade zo vzťahu medzi druhým a tretím odsekom článku 177 vyplýva, že súdy, na ktoré sa vzťahuje tretí odsek majú rovnakú právomoc posúdenia ako všetky ostatné vnútroštátne súdy vo veci zistenia, či rozhodnutie o otázke práva Spoločenstva je potrebné na vydanie ich rozhodnutia. Tieto súdy teda nie sú povinné postúpiť im položenú otázku výkladu práva Spoločenstva, ak otázka nie je relevantná, to znamená v prípadoch, keď odpoveď na túto otázku, nech by bola akákoľvek, nemôže mať nijaký vplyv na vyriešenie sporu.

Súdny dvor môže v rámci výkonu právomoci výkladu práva Únie, ktorá mu je zverená v článku 267 ZFEÚ vykladať všeobecné kritériá používané normotvorcom Únie na účely definovania pojmu nekalá podmienka. V rámci konania podľa článku 267 ZFEÚ Súdny dvor nie je oprávnený uplatniť právne predpisy Únie na konkrétny prípad, ale môže sa iba vyjadriť k výkladu Zmluvy a aktov prijatých inštitúciami Únie (uznesenie Súdneho dvora zo dňa 16. novembra 2010, C-76/10, bod 60 a 79).

Podľa § 36 ods. 5 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), ak osobitný zákon neustanovuje inak, exekučné konanie nemožno prerušiť, nemožno odpustiť zmeškanie lehôt a po skončení exekučného konania nemožno podať návrh na obnovu exekučného konania.

Z ustanovenia § 36 ods. 5 Exekučného poriadku vyplýva, že exekučné konanie nie je možné prerušiť z dôvodov, ktoré sú uvedené v tretej časti Občianskeho súdneho poriadku, napr. § 107, § 109 ako aj § 110. Dôvodom je tá skutočnosť, že účel, ktorý sa v základnom konaní sleduje prerušením konania je možné v exekučnom konaní dosiahnuť odkladom exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku. Výnimkou je len situácia, ak osobitný zákon priamo upravuje prerušenie exekučného konania. Takýmto osobitným zákonom je zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (§ 14), zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (§ 114 ods. 1 písm. b)), ako aj zákon č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom (§ 68d).

Odvolačný súd v súvislosti s návrhom oprávneného na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. dodáva, že ak sa účastník domáha prerušenia konania podľa uvedeného ustanovenia s tým, že súdu zároveň navrhne otázku, ktorá má byť Súdnemu dvoru Európskej únie ako predbežná otázka predložená, je odvolací súd, t.j. súd, proti rozhodnutiu ktorého nie je prípustný opravný prostriedok povinný obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie, ak považuje vyriešenie takejto otázky za nevyhnutné pre vydanie jeho rozhodnutia a ak je vyriešenie uvedenej otázky spôsobilé podstatným spôsobom ovplyvniť jeho rozhodnutie. Súd v danom prípade postupuje ex officio, a teda nie je potrebný ani návrh zo strany účastníka. Odvolací súd považoval v danom prípade oprávneným navrhovanú predbežnú otázku za zjavne neopodstatnenú a irelevantnú vo vzťahu k prebiehajúcej konaniu, pričom jej prejudiciálne zodpovedanie nemá reálny dosah na prebiehajúci spor. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - sp. zn. 6 ECdo 232/2013 zo dňa 30.09.2014, v ktorom Najvyšší súd konštatoval, že „ak by za porušenie zásady kontradiktórnosti mal byť považovaný aj procesný postup exekučného súdu spočívajúci v tom, že po vyžiadaní si úverovej zmluvy od oprávneného, neoboznámil tohto účastníka exekučného konania so svojím stanoviskom o neplatnosti rozhodcovskej doložky obsiahnutej v tejto zmluve, potom podľa názoru dovolacieho súdu, za situácie, že platné právo pripúšťa proti rozhodnutiu exekučného súdu o zastavení exekúcie, alebo zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podanie odvolania, treba tento nedostatok považovať za zhojený možnosťou oprávneného vyjadriť svoje námietky ku skutkovým zisteniam exekučného súdu vyvedeným z ním predloženého listinného dôkazu a k právnym záverom z toho vyplývajúcim v podanom odvolaní. Iný názor, vychádzajúci z nemožnosti zhojenia uvedeného nedostatku inak než zrušením rozhodnutí odvolacieho a exekučného súdu a vrátením veci na opätovné rozhodnutie, by odporoval zásade efektivity konania, pretože zrušenie rozhodnutí by zbytočne zvyšovalo náklady účastníkov konania ako aj náklady na výkon súdnictva, a tým by bolo aj v rozpore s jedným zo základných princípov právneho štátu, ktorým je princíp racionality“. Aj v prípade, ak by odvolací súd považoval oprávneným položenú otázku za relevantnú pre toto konanie, judikatúra Súdného dvora EU upravuje výnimky z povinnosti súdu predložiť predbežnú otázku týkajúcu sa výkladu práva Európskej únie, ak je súdom, proti rozhodnutiu ktorého nie je prípustný opravný prostriedok, a to najmä vtedy, ak k danej otázke existuje ustálená judikatúra Súdného dvora EU a ak výklad a správna aplikácia práva Európskej únie sú súdu úplne jasné (tzv. *acte clair* (fr.)).

Zo spisového materiálu odvolací súd zistil, že dňa 15.03.2009 bola pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, PhD. spísaná zápisnica obsahujúca návrh oprávneného na vykonanie exekúcie. Následne bola okresnému súdu dňa 29.04.2009 doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd vydal dňa 06.05.2009 poverenie č. 5613 022489, ktorým poveril súdneho exekútora v zmysle ust. § 45 ods. 1 Zákona č. 233/1995 Z. z. vykonaním exekúcie na základe vykonateľného rozhodnutia Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., Bratislava, sp. zn. SR 12756/08 zo dňa 11.12.2008 na vymoženie sumy 28.360 Sk s príslušenstvom. Podkladom pre vydanie rozhodcovského rozsudku bola Zmluva o úvere č. XXXXXXXX, ktorú oprávnený a povinný uzavreli dňa 30.06.2008 Okresný súd následne napadnutým rozhodnutím vyhlásil exekúciu za neprípustnú a túto zastavil s tým, že o trovách exekúcie rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Podľa článku 17 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré tvorili nedeliteľnú súčasť zmluvy o úvere si oprávnený ako veriteľ a povinný ako dlžník upravili rozhodcovskú doložku tak, že všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené: a) pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s., so sídlom Karloveské Rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 35 922 761, zapísanou v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I., oddiel Sa, vložka č. 3530/B, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde; rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov rozhodcovského

súdu, a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov rozhodcovského súdu, b) pred príslušným súdom SR, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu (zákon č. 99/1963 Zb. O.s.p.). Zmluvné strany sa dohodli, že pokiaľ ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu o rozhodnutie akéhokoľvek sporu, ktorý vznikne z tejto zmluvy, vrátane sporu o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovaciu podmienku tejto rozhodcovskej doložky; ustanovenie tejto vety sa nepoužije v prípade, ak pred podaním žaloby na súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej je touto rozhodcovskou doložkou v súlade s vnútornými predpismi rozhodcovského súdu založená právomoc rozhodcovského súdu.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. platného a účinného k 30.06.2008 (ďalej Občiansky zákonník) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa ods. 3 citovaného ustanovenia, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa odseku 4 citovaného ustanovenia, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, exekúciu súd zastaví, ak exekúciu vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu zastaví súd na návrh alebo aj bez návrhu.

Súd môže v rozsahu svojej zákonnej prieskumnej povinnosti skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania, nielen pri rozhodovaní o udelení poverenia exekútorovi, a to na návrh účastníka konania alebo aj bez návrhu. Spôsobilý exekučný titul je jednou zo základných podmienok exekučného konania, nedostatok ktorej je neodstrániteľný a je dôvodom na zastavenie exekučného konania. Pokiaľ teda súd zistí, že exekučný titul, predložený oprávneným nespĺňa formálne alebo obsahové náležitosti, môže exekúciu zastaviť. Z uvedených dôvodov odvolací súd považuje odvoláciu námietku oprávneného, podľa ktorej mal exekučný súd prekročiť rámec svojej preskúmačnej právomoci, keď posudzoval súladnosť exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku so zákonom, za nedôvodnú. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 456/2011-19 zo dňa 23. novembra 2011, v ktorom Ústavný súd uviedol, že „okresný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť“. Ústavný

súd v nadväznosti na uvedené poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo/164/1996 z 27. januára 1997 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená“.

K námietkam oprávneného o porušení jeho ústavne garantovaných práv ako účastníka konania, a to práva na spravodlivý súdny proces a na zachovávanie zásady rovnosti pred súdom odvolací súd poukazuje, že exekučný súd k právnemu záveru o neprijateľnosti zmluvnej podmienky obsiahnutej v spotrebiteľskej zmluve dospel na podklade listinných dôkazov predložených samotným oprávneným. Z uvedeného dôvodu nie je možné konštatovať porušenie práva oprávneného na prístup k vykonanému dokazovaniu. Za neopodstatnenú považoval odvolací súd aj námietku oprávneného o údajnom vylúčení dvojínštančnosti konania. Proti uzneseniu exekučného súdu, ktorý rozhoduje či už o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia alebo v prípade zastavenia exekúcie z dôvodu uvedeného v ustanovení § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, teda pre neprípustnosť jej vedenia je odvolanie prípustné, a to podľa § 44 ods. 2 veta posledná a § 58 ods. 4 Exekučného poriadku. Preskúmanie vecnej správnosti a zákonnosti rozhodnutia exekučného súdu, ako súdu prvého stupňa, je predmetom tohto odvolacieho - druhostupňového konania.

K námietke oprávneného týkajúca sa posúdenia zmluvy o úvere ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere odvolací súd uvádza, že námietka oprávneného je dôvodná v tom, že v danom prípade nejde o zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Odvolací súd po preskúmaní zmluvy dospel k rovnakému záveru ako súd prvého stupňa o tom, že zmluva o úvere uzavretá dňa 30.06.2008 medzi oprávneným ako veriteľom a povinným ako dlžníkom je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, keďže z predloženej zmluvy nevyplýva, že povinný je podnikateľským subjektom a že by pri uzatváraní zmluvy o úvere bol konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, pričom oprávnený pri jej uzatváraní konal v rámci svojej obchodnej činnosti. Z uvedeného dôvodu možno uvedený právny vzťah považovať za spotrebiteľský vzťah medzi spotrebiteľom (povinným) a dodávateľom (oprávneným) v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd prvého stupňa preto postupoval správne, v súlade s právnou úpravou Slovenskej republiky a aj s právom EÚ, keď skúmal rozhodcovskú doložku ako zmluvnú podmienku z hľadiska, či nevyvoláva nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom.

Odvolací súd súhlasí aj s hodnotením súdu prvého stupňa, že rozhodcovskú doložku, uvedenú v článku 17 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré sú súčasťou zmluvy o úvere je potrebné považovať za neprijateľnú, pretože spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa. Odvolací súd zastáva názor, že spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení z hľadiska jeho vyjednávacjej sily, ako aj z hľadiska úrovne informovanosti a táto situácia ho núti, aby pristúpil na vopred pripravené podmienky dodávateľom bez toho, aby podstatným spôsobom mohol ovplyvniť ich obsah. Rozhodcovská doložka nebola individuálne dohodnutá a jej obsah bol vopred pripravený, teda z tohto pohľadu spotrebiteľ nemohol dojednanie rozhodcovskej doložky akýmkoľvek spôsobom zmeniť, mohol len úver prijať alebo ho odmietnuť vrátane všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ako to uviedol aj súd prvého stupňa. Rozhodcovská doložka - zmluvná podmienka, ktorá určuje, že v prípade, že žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde, budú spory riešené pred týmto súdom, je neprijateľná. Žaloby z obdobných úverových zmlúv podáva v prevažnej miere veriteľ, ktorý môže založiť právomoc rozhodcovského súdu bez toho, aby to dlžník mohol ovplyvniť. Takto koncipovaná rozhodcovská doložka ako zmluvná podmienka je v rozpore s požiadavkou ochrany spotrebiteľa, pretože spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, a to práve ku škode spotrebiteľa. Rozhodcovská doložka, od ktorej rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc v tomto prípade je neprijateľná, a preto je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná.

Takéto dojednanie rozhodcovskej doložky a následné konanie pred rozhodcovským súdom viedli bezpochyby vo svojich dôsledkoch k tomu, že spotrebiteľovi bola odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Pokiaľ teda súd prvého stupňa dospel k názoru, že dojednanie rozhodcovskej doložky v predmetnej spotrebiteľskej zmluve je neprimeranou podmienkou, jeho záver je

správny a správne je aj rozhodnutie o zastavení exekučného konania, keďže exekučný titul bol vydaný nepríslušným orgánom, a teda ide o nulitný právny akt, ktorý v exekúcii nie je možné vykonať.

Námietku oprávneného, ktoré sa týkala aplikácie neúčinného ust. § 45 zákona o rozhodcovskom konaní považoval odvolací súd za dôvodnú, keďže od 1. januára 2015 je platná a účinná novela zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, vykonaná zákonom č. 336/2014 Z. z., ktorá zrušila ustanovenie § 45 tohto zákona. Z uvedeného dôvodu preto okresný súd postupoval nesprávne, keď exekúciu s poukazom na neúčinné ustanovenie § 45 zákona o rozhodcovskom konaní vyhlásil za neprípustnú a zastavil. Podľa názoru odvolacieho súdu však tento postup okresného súdu však nemal za následok nesprávne rozhodnutie, keďže okresný súd v prvom rade posudzoval platnosť dojednania rozhodcovskej doložky, na základe ktorej bol rozhodcovský súd vydaný.

V súvislosti s námietkou oprávneného o tom, že aplikácia Smernice Rady ES 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa musí uskutočňovať prostredníctvom uplatňovania záruky kontradiktórnosti konania, ako aj s námietkou oprávneného o porušení jeho práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky odvolací súd opätovne poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - sp. zn. 6 ECdo 232/2013 zo dňa 30.09.2014 citované vyššie a zároveň dodáva, že exekučný súd v rozhodnutí aplikoval v prvom rade vnútroštátnu právnu úpravu týkajúcu sa spotrebiteľského práva a ochrany práv spotrebiteľa tak, ako na ňu poukázal odvolací súd a len podporne poukázal na výklad danej Smernice obsiahnutý v ustálenej judikatúre Súdneho dvora EÚ.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa, ktoré je vo výroku o zastavení exekúcie vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.